

Halász Erika
Tébolyda

Az épületek régi pompájuktól mentesen, stabilan álltak, holott az idő már rajtuk hagyta a vasfogát. A levegőben terjengő szag, amelytől nem lehetett szabadulni. Talán sajnálat? Szánalom? Esetleg félelem? Nem. Egyik sem. Ez más volt, valahogy visszataszítóan ismerős, talán már bűznek is nevezhető. Igen, ez a találó. Ez a kórház bűze, a gyógyszerek zamata, és a tisztítószeres vegyülete együtt alkotta meg ezt az aromát.

A folyosó jobb oldalán egy középkorú férfi ült, egy hálóingszerű ruhadarabban. A szemei meredten és fátyolosan tekintettek előre. Üres volt, mintha csak egy egyszerű porhüvely lenne lélek nélkül. A szájából folyt a nyál. Nem reagált semmire. A ruhája foltos volt, egyenesen koszos. Vajon milyen ember lehetett, mielőtt idekerült? A férfi, aki talán egykoron egy családapa volt, egy rendes dolgozó ember. A helyiség bal oldalán egy hintázó sovány idős nő alakja sejlett fel. A közelében erős vizeletszag terjengett, de ő csak hintázott és dúdolt. Talán valamikor egy jó nevű iskolában volt tanárnő.

Fehér köpenyesek szakították meg az örült kábulatot, de sem a nő, és sem a férfi nem tulajdonított nekik jelentőséget, és a köpenyesek is vidáman kávéjukat kortyolgatva, az édes pletykákat osztottak meg egymással. A legérdekesebb minden bizonnyal az volt, hogy az osztályvezető főorvos hogyan szűrte össze a levét a legújabb gyakornokkal.

A kilátás a folyosó ablakaiból káprázatos volt, egy zöldellő völgy terült a kinéző szeme elé, amelyet a nap sugarai világítottak meg. Ott állt egy fiatal, aki nézte az ablak előtt táncoló pillangókat. Szinte hívták játszani, csak kajánul kacagtak az őket szemlélő emberen. A fiatal férfi, lelkében ártatlan vággyal feléjük nyúlt, de nem érte el őket. Fellépett a párkányra, hogy ő is csatlakozhasson a pillangók örült táncához. Már majdnem megvolt, amikor megcsúszott a lába, és lezuhant a tizedik emeletről. Ekkor haladtak el mellette a fehér köpenyesek, lustán kinéztek az ablakon. A betonon a fiatalember vére és agyveleje terült szét, a szemgolyója az arcát érintette.

- Hányadik a héten? – kérdezte a magasabbik férfi.
- Az ötödik – válaszolta a fiatalabbik nő.
- Ideje lenne, ha rácsot szerelnének az ablakra – sóhajtott egy idősebb férfi.

Aztán mintha mi sem történt volna, folytatták a kávéik szürcsölgetését, olyan izgalmas témákkal foglalkozva, hogy mi lesz a főorvos és a gyakornok afférjával.

Gažik Viktória
tápláléklánc

A tápláléklánc biológiai folyamat, melynek során a természetben élő szervezetek egymás segítségére sietve táplálékot biztosítanak egymásnak, önmaguk személyében.

A növények, melyek a szerves anyagot elfogyasztva szerves anyagot hoznak létre, a növényevő állatok martalékává válnak; a növényevő állatokat pedig a húsevő állatok falják föl.

A csúcsragadozót = az embert – miután mindezt elfogyasztja – a saját élete emészti meg.

Ez a természetes kiválasztódási folyamat arra készítet minket, hogy fogyasztóvá váljunk.

Láttuk, ahogy a természet termékeket hoz létre saját fenntartására, az ember létrehozta a saját táplálékláncát:

nehéz munkával termékeket gyárt későbbi fogyasztásra.

Az elfogyasztatlanul maradt termékek a süllyesztőbe mennek, szemétként halmozódnak fel körülöttünk.

Ez a szemét, melyet nehéz munkával megalkotunk, szépen lassan felzabál mindannyiunkat, vagy talán mi magunkat?